1. Sveiką kailį išnešti - pasprukti, išsisukti. 2. Ne savo kiekiji sidėti -
3. Kulnus raityti - sprukti.
4. Pagyrų puodas - pagyrūnas. 5
Juokais alpti - kvatotis. 6. Kvaršinti galvą - ~~neo~~ 7
Netureti kur akis dėti - gėdytis.
8. Nosis ištįso - ilgai ką nois daryti 9
Erškečiais kelias klotas - sunkus gyvenimas
10. Ne dėkui, ne išgrauš - nemandagus.

Klasės darbas

1. Pamoti ~~ne akyse~~ norėjo, kad Sigutėjai ne akyse nesirodytų.
2. Bėk žirgeli, kur akys veda, barstyk, drabstyk raganos smegenėles po visą pasaulį.
3. Aš jau seniai nieko burnoj netu- dantyse
rėjau.
4. Vilkas be vilties dėbtelėjo į lapę.
5. Žaltienė įkibo į ratelį, verpė kol nosis ištįso.
6. Šuo, kaip akis išdegęs per arimus lekia.

Namų darbas

Sukurti pasaką panaudojan frazeologizmus ir pasakų pradžios ir pabaigos formules.

Pasaka

Naktinė kelionė

Viename neregėto grožio mieste gyveno berniukas vardu Dudis. Jam nepatikdavo praustis, šukuotis. ~~Dudžiuis~~ Dudis mėgdavo būti netvarkingas. Jis buvo padauža. Išdykėlis nemėgo mokytis. Kartą štai kas

atsitiko:

Vakare, kai visi pūte į akį, ant Dudžio stalo atgijo pieštukas. Tai buvo paprastas melynas pieštukas. Jis pažadino savo draugą teptuką. Teptuko šeriai buvo visai nušiurę.

Draugai išsiropšte iš plunksnines, ir ėmė knaisiotis tarp rašalu aptaškytų knygų bei sąsiuvinių.

- Pagaliau radau, - pasakė teptukas ir ištraukė aplamdytą dienyną. Draugužiai susido ir ėmė sklaidyti nešvarius lapus. Akys raibo „nuo suraitytų" raudonų „gulbių".

Abu draugai ėmė skųstis sunkiu gyvenimu:

- Oi kad tu žinotum, kaip man sunku, kai Dudis ima į ranką ir manimi teplioja suolus, - skundisi teptukas.

- Mano gyvenimas ne ką geresnis, - tarė pieštukas, - žinai ką - bėgam!

Susirasim geresnį šeimininką ir gyvensim pas jį.

- Gerai sugalvota, - pritarė teptukas.

Pieštukas su draugu iššoko per langą (mat Dudis gyveno pirmame aukšte) ir ėmė bėgti miesto gatvėmis.

Pirmiausia jie pamatė didelę mirksinčią pabaisą. Pieštukas prisimini, kad ją kažkur mate:

- Prisiminiau, tai šviesoforas!

Draugai nukulniavo toliau. Jie priėjo gražų didelį namą su spalvingu gilynu, žvilgtelėjo į kambarį. Ten pamatė dailioje lovutėje gulinčią mergaitę. Jos kuprinė buvo padėta ant kėdės. Ant stalo sidėjo graži, lėlė, puoši ~~sukniutė~~. Vos tik pieštukas pabandė atsegti kuprinę, prie kambario durų miegojęs šundis, pajutęs kažką ne taip, ~~ėlė~~ ėmė loti ant keliautojų. Tada jie ~~(keliautojai)~~ lėkė lug akis išdegę.

Kitamė namę vėlgi nerado sau vietos, berniukas turėjo visus rašymo reikmenis.

Taip prasibastę, vos ne visą naktį, nutarė grįžti namo, nes pamatė, kad visur gerai, bet namuose geriausia.

Dudis susapnavo baisų sapną: jis nepaprastu būdu atsidūrė negyvenamoje saloje. Ten jį nugabeno pieštukų ir ~~ta~~ nušiurusių teptukų armija. Dudį užpuolė (sapne) tigrai ir rykliai. ~~Pačią len~~

Pačią lemtingiausią sapno akimirką Dudis ~~pa~~ nuna budo. Brėško rytas. Pašokęs iš patalo, nusiprausė, susišukavo, apsirengė. Susidėjęs knygas pavalgė ir nudūmė į mokyklą.

Tenai ir aš buvau, stalčiuje sidėjau, o ką girdėjau ir mačiau, žodis į žodį užrašiau.

5-/4

Namų darbas 89 11 17

Rašinelis

Mano senelė:

Mano senelė labai gera. Ji moka daug darbų, kurių moko mane. Aš stenginosi būti su savo senele, nes ji turi tik vieną anūkę-mane. Senelė mane labai myli.

Jauna senelė buvo graži. Dabar ji, nors ir nebe jauna, visdar žvali, linksma, mėgsta pajuokauti. Senelė dar tebedirba siuvimo fabrike. Jos rankos rodos stebuklingos: kokio tik darbo imasi, viskas tirpte tirpsta. Senelės akys spindi gerumu. Jos matė kalėjimo grotas, Sibiro žemę, bet niekada neprarado vilties sugrįžti į Lietuvą. Nuo tremties metų senelė nepaliovė mylėjusi Lietuvos.